

Husestedet og det øvrige inventerede Bo til bemeldte Enke Ellen Miesdatter og hendes forlovede Fæstemand Nazmus Jensen Winther, Ungkarl af Storøise, dog paa Vilkaar, at, hvis hun ved Døden skulde afgaa, førend den ældste Søn Ole Madsen Jensen har fyldt 25 Aars Alder, hendes efterlevende Mand da indtil denne Tid bliver i Besiddelse af det halve Bol. Skiftebrevet indeholder derefter nogle Bestemmelser om, at Enken og hendes tilkommende Mand skulle tilsvare den paa Boet høftende Gjæld, give Børnene Opdragelse m. m. Enken og hendes anden Mand beholde dernæst Eiendommen, og saa efter at Ole Madsen Jensen var blevet 25 Aar gammel. Ole Madsen Jensen giftede sig en anden Gaard til og forlangte ikke Salobollet sig udleveret. Indtil hans Død, som paafølgte i Februar 1869, betragtede imidlertid N. S. Winther og Hustru i Følge deres Forklaringer og andre Oplysninger sig som saakaldte Sættefolk, men efter D. M. Jensens Død raadspørte Winther sig om Skiftebrevet med to Mænd, der begge sagde ham, at, da D. M. Jensen var afgaaet ved Døden førend Winthers Kone, var hun nu den sande Eierinde af Stedet og af Gaarden, og han som hendes Mand berettiget til at disponere over dem. Han folgte da Eiendommen til sin og Hustrus fælles ældste Søn Knud Pedersen Jensen ved Skjøde af 27de April 1869. D. M. Jensens Enke, der hensead i uskiftet Bo med deres Børn, søgte nu R. P. Jensen til under en daglig Mølt at udlevere Eiendommen og give hende forskjellig Erstatning. Denne Paastand blev givet Medhold ved Underrettens Dom af 18de Januar 1871 og ligeledes ved Overrettens Dom af 27de Januar 1873. Høiesteret kom derimod ved Dom af 12te Februar 1875 (astruft i Høiesterets Tidende for 1874 Side 600) til det modsatte Resultat og frisaad R. P. Jensen for D. M. Jensens Enkes Tiltale. Andragendet bestrider nu Rigtigheden af dette Resultat og støtter sig i saa Henseende paa en Erklæring fra et stort Antal Gaardmænd og Andre paa Wø, saavel som paa en Række andre Momenter, hvorhos der forlanges offentlig Undersøgelse af de Forhold, hvorved — som Andragendet udtrykker sig — den i over en Menneksaalder D. M. Jensen tilhørende Gaard Matr. Nr. 20 i Dunkjær formentlig ved Svig og Bedrag er fravendt hans Enke og Arvinger. I Juni 1875 have i Følge et Bilag over 300 Beboere af Wø rettet en lignende Begjæring til Justitsministeriet, blandt Andet under Paaberaabelse af, at Afgjørelsen af dette Anliggende er af Bigtighed for hele Den, da de Alle anse D. M. Jensen for den uovkelige Gaardarving til Gaarden Nr. 20 i Dunkjær og aldrig nogensinde have hørt, at en Gaardarvings Ret gif tabt for hans Livsarvinger ved hans Død, eller at D. M. Jensens Moder var Andet end Sættekone. De mene derfor, at der er begaaet en stor Uret mod D. M. Jensen og hans Nærmeste og — tilføie de „vi maa drage vore gamle slesvigiske Arverettigheder i Livi overfor den Afgjørelse, der har fundet Sted med Gaarden Nr. 20 i Dunkjær“.

Udvalget har ikke et saadant Kjendskab til det paagjældende Forhold efter tidligere slesvigsk Ret, at det vilde kunne udtale nogen selvstændig Mening om den ansørte Høiesteretsdom, og det maa ogsaa, i det Mindste efter flere af dets Medlemmers Mening, betragte det som liggende udenfor dets Opgave overhovedet at fremsætte nogen Kritik af en retslig Afgjørelse. Men selv om Høiesteret maatte antages at være kommen til et urigtigt Resultat, maa den stedfundne Afgjørelse dog selvsagt staa ved Magt for det foreliggende Tilfældes Vedkommende. Naar der i Andragendet begjæres offentlig — hvorved maa være ment kriminel — Undersøgelse angaaende den flete Overdragelse, da ses det ikke, hvorpaa en saadan skulde gaa ud, eller i alt Fald, hvad den skulde føie til efter den ved Høiesteret trufne Afgjørelse, da der ikke i Andragendet er ansørt noget Moment, som ikke har foreligget for Høiesterets Bedømmelse under Sagen.

Derimod tror Fleertallet (Alberti, Berg, Høgsbro, Lauber og Zahle) af Hensyn til den navnlig i den vedlagte Udtalelse fra et stort Antal Beboere paa Wø fremhævede almindelige Betydning af Spørgsmaalet, at burde henstille til Justitsministeren at tage under Overveielse, hvorvidt der hos Befolkningen maatte herske en Opfattelse af det paagjældende Retsspørgsmaal, som er modfat den, hvorpaa den ommeldte Høiesteretsdom er bygget, og hvorvidt der i bekræftende Fald maatte kunne findes et Middel til at forebygge, at Høiesterets Afgjørelse af dette enkelte Tilfælde faar Indvirkning som Præjudikat paa Afgjørelsen af beslægtede Tilfælde paa Wø og mulig tillige i de øvrige bevarede Dele af Sønderjylland. Med Hensyn hertil indstiller Fleertallet, at Andragendet henvises til Justitsministerens nærmere Overveielse.

Mindretallet (Gad, C. Hansen, Nineskad og Steffensen) kan derimod ikke slutte sig denne Hensigt, da det ikke kan tænke sig, hvilke Midler Justitsministeriet skulde kunne finde til Opnaaelsen af det omhandlede Maal. For saa vidt der maatte være tænkt paa Tilveiebringelsen af en Lov om dette Forhold, tror man det navnlig umuligt ad Lovgivningens Veie at gribe ind i denne Art Forhold, hvis Afgjørelse maa bero paa, hvad de i hvert enkelt Tilfælde stedfundne Retshandlinger i Henshold til den da gjældende Lovgivning hjemle.

22. Fra Bisop Sogneraad, Veile Amt, indbragt den 16de Marts af Folketingsmanden for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). En i Bisop Sogn forpørgelsesberettiget Arbeidsmand Hans Jensen, som boede paa Freberiksberg, havde i 1864 giftet sig med en Enke, skønt hans